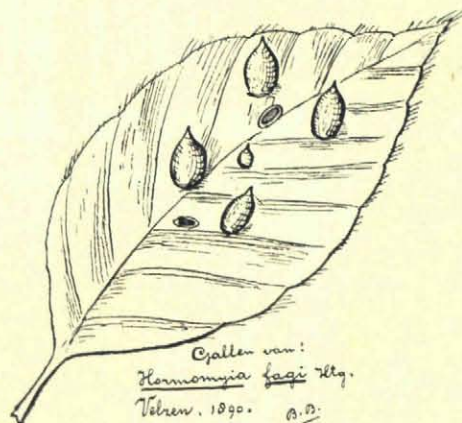

bewegingloosheid wordt doorgebracht, terwijl de toekomstige organen (monddeelen en pooten) van 't volwassen dier voor het gebruik nog niet beschikbaar zijn, en nog binnen de scheeden besloten zitten. Hoogst merkwaardig zijn de inrichtingen, waarmee de poppen onder die omstandigheden de wanden der gevangenis verbreken. In ons speciale geval is de kop der pop-

Gallen van:
Homomyia fagi Htg.
Veluwe, 1890. B.B.

stevige hoorntjes voorzien, waarmee de pop zich naar buiten boort.

Van het geval, dat de bloemen tot gallen worden vervormd, vinden we een voorbeeld, bij de rolklaver, zoowel op *Lotus uliginosus* als op *L. corniculatus*, maar toch het meest op de laatste, kan men des zomers de gallen vinden van *Diplosis loti* D.G. Ook hier heeft de verpoping plaats binnen de gal.

Weer een ander galtype vinden we in den voorzomer op het echte walstroo (*Galium verum*), veroorzaakt door *C. galii* H.Lw. Op blz. 144 van den V Jaargang is deze galvorming al ter loops door mij genoemd; maar omdat ze in dit art. eigenlijk thuishoort, plaatsen we ditmaal de tekening er van nogmaals. De gallen worden gevormd onmiddellijk boven de kransen, en maken op eenigen afstand, vooral als bij rijpheid de stervormige opening er ingekomen is, den indruk van witte bloemen.

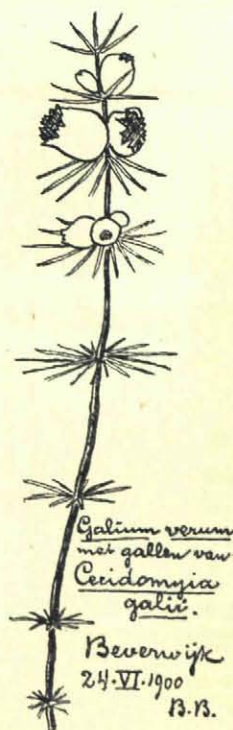
Al weer anders zijn de gallen, welke *Cecidomyia urticae* Pers. op onze beide brandnetels (*Urtica dioica* en *U. urens*) veroorzaakt. Aan stengels, bladeren, blad- en bloemstelen ontstaan lichtgroene gallen, ter grootte van een erwt, aan welke vorming de opperhuid met het daaronder gelegen grondweefsel deelnemen.

Van Juni tot einde October is deze uiterst algemeene gal overal te vinden.

Als laatste type geven we hier de kurkachtige gal van *C. salicis* Schrnk., die vooral op *Salix aurita* (geoorde wilg) te vinden is. Zoowel in de duinstreek, als aan den Muiderstraatweg is deze galvorming zeer talrijk.

Gal van:
Diplosis loti.
Dijk aan Zee
3 Aug. 1893.
B.B.

Galium verum
met gallen van
Cecidomyia
galii.

Beverwijk
24.VI.1900
B.B.

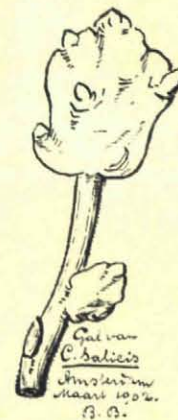
Hier mag niet onvermeld blijven, dat van een groot aantal galmuggen de larven wel op planten leven, doch geen galvormers zijn. Wie nu bezwaar tegen den naam mocht hebben, bedenke, dat we b.v. ook niet-zingende zangvogels en niet-spinnende spinnen hebben.

Sommige van deze zijn wel galbewoners; hiertoe behooren die, welke van bladluizen en galmijten leven. Het behoeft dus geen verwondering te wekken, dat we in de gallen van galmijten vrij regelmatig maden van galmugjes aantreffen.

Dit artikeltje van opwekking tot de gallenstudie willen we besluiten, met nogmaals

den titel te doen afdrucken van het praktische werkje dat men voor de determinatie beslist noodig heeft: Die Gallbildungen (zooecidiën) der deutschen Gefässpflanzen, von Dr. D. H. R. von Schlechtendal. Zwickan, R. Zückler.

Ik noemde dit een werkje; maar dat was met het oog op den omvang en den prijs, want men kan er 1315 galvormingen mee determineeren. Mogelijk bestaat er ook reeds een tweede druk van, die dan stellig aanzienlijk uitgebreid is; want na het verschijnen van de eerste oplage (1891) is reeds weer heel wat materiaal verzameld.

Gal van
C. salicis
Dijk aan Zee
Maart 1902.
B.B.

B. BOON.

MIJN EERSTE PESTVOGEL.

8 November 1903.

Het was op een der mooie herfstavonden in begin November, dat ik thuishkomende, mijn broer mij begint te vertellen van een man, die tijdens mijne afwezigheid er geweest was en zoo'n mooien vogel had geschoten, en of de meester er es efkes komen wou. Nou of ik, als een boer hem mooi vind, zei ik, dan moet het wel iets bijzonders zijn. En voor een achttal dagen nog had ik een Keep gehad en een Groote Lijster, de Kraanvogel, — wat zou het nu weer zijn, zoo sprak ik blijde bij mij zelve.

Voor dat ik om half zeven les moest geven, had ik nog 3 kwartier tijd. De eigenaar van den mooien vogel woonde

een kwartiertje van 't dorp; dan maar direct er naar toe. Het is buiten donker. Wil ik den kortsten weg nemen, dan moet ik over een smal paadje, een vonder, tusschen struikgewas, een heideveldje en dan, dan ben ik er. Het waren die menschen, waar Heimans in de schop of schuur die oude spinnewielen heeft zien staan. Ik neem de fietslantaarn en het determineerboekje van Dr. Buekers en volgedachten over den onbekenden vogel volg ik den welbekenden weg. Wintervlinders of andere nachtzwerfers bonzen tegen het glas der lantaarn en verdwijnen weer uit de lichtpyramide, die bewegende voor mij uit zweeft. Het dorre loof ruischt onder den vlug stappenden voet en anders geen geluid, stilte, overal hoorbare stilte.

De dennen staan gelijk versteend, en de donkergroene silhouetten werpen nog donkere schaduwen op den grond, die draaien en huppelen als spookgedaanten. Daar zie ik een rood lichtje door de kleine glasruitjes der ouderwetsche werkplaats schijnen! Ik ben er. Ik zoek naar de handgreep der deur. Die is er niet. Binnen merkt men mijn pogen en nu wordt opengedaan. Een man van bij de veertig staat achter de draaibank en een jongen zit er voor op een werkblok. Mijn komst brengt verrassing, nog meer mijn licht, waarbij een oud olielampje een nachtluchtje schijnt, zonder glas, zonder schroef, die het kousje opdraait, een primitief ding, van voor 100 jaren, dat door geen stedeling meer gezien of gebruikt wordt.

„Oom, zal ik den vogel ophalen?” Een hoofdknik is het antwoord en binnen vijf tellen is de jongen van het houtblok uit de keuken terug met den onbekenden zeer mooien vogel. Roodbruin, zwart, goudgeel, roode-lak-plaatjes aan de vleugels. Vreemd, zeer vreemd, nooit gezien. Vlug gedetermineerd en... ja... 't klopt alles: de Postvogel of Zijdestaart, *Ampelis garrulus*. Onregelmatige Wintergast.

Het dier was met 4 anderen geschoten uit een koppel van zoo om de veertig. Aan den waterkant hadden ze gevlogen, nu eens in een populier, dan weer op den grond. Zij maakten zoo'n eigenaardig fijn geluid, sierr-sierr. En heelemaal niet bang. O, meester, ik kon er onder gaan zitten, dicht bij een en hij vloog niet weg! Ik kon die roode puntjes op de vleugels zien. Mijn broer heeft toen het geweer geladen en er op geschoten. Vijf kregen wij er van, één heeft de kat opgegeten.

De vier kreeg ik, de 13-jarige ornitholoog een goede fooi, terwijl ik nog beloofde, hem morgen een groot boek over vogels te laten zien.

En of hij kwam. Ik liet hem Nuyens zien en Brehm. Het laatste heeft hij meegenomen, om er in te studeeren.

Ik nam dien dag één dezer mooie dieren mee naar school en daar komt nog een jongen met de opmerking, zoo een heb ik gisteren ook gevangen in een lijsterstrik, en het was zoo. 's Middags kreeg ik nog één doode en één levende, welke laatste in een kooi gezet werd en direct zoo mak was, dat hij de vlierbessen uit mijn hand at. Ik hoop er nog veel waarnemingen aan te doen.

Zoo viel het al dadelijk op, dat hij met zijwaartsche pasjes, met ingetrokken hals naar het andere eind van het zitstokje schuifelde, als ik daar de bessen ophing.

En bij het slapen gaan heeft hij de vleugels zoo samengetrokken, dat ze haast heelemaal zijn verdoken achter de andere veeren, terwijl de punten der vleugels niet op het lijf liggen, maar schuin daarboven staan.

Als hij maar in 't leven blijft.

Denekamp.

J. B. BERNINK.

P.S. De zwartgrauwe vliegenvanger (*Muscicapa atricapilla*) heeft dit jaar in het nestkastje van onzen tuin gebroed. De kleur van een vuil ei heeft het uitgewezen.

VERGROENDE BLOEMEN.

Wie hier eene behandeling van dit onderwerp uit een wetenschappelijk oogpunt verwacht, zal zich, tenminste, als die verwachting ook een verlangen is, teleurgesteld zien, daar ik slechts enkele vondsten en waarnemingen kan meedeelen. Of de bedoelde abnormaliteit in

Vergroeningen aan braambloemen.

de vermelde gevallen door parasiteerende insecten en mijten is veroorzaakt, zooals vaak 't geval is, of wel door geheel andere invloeden is ontstaan, moet ik dus daar laten.

Reeds een jaar of drie vind ik aan een braambessenboschje een vrij groot aantal bloemen, die een' abnormalen vorm en vaak eene groene kleur vertoonen. De deelen zijn dikwijls tot stengelbladeren vervormd, de kransen op verschillende hoogte geplaatst, iets, dat ons bij sommige doet denken aan de oerplant van Goethe.

Uit eene beschouwing der voorwerpen meen ik de conclusie te kunnen trekken, dat de verschillende deelen der bloem in deze volgorde het meest „vatbaar” zijn voor de vergroeiing:

1. Kelk, 2 stampers, 3 bloemkroon, 4 meeldraden. Ook aan de afgebeelde bloemen is dat op te merken. Laat ons maar eens zien:

2. Kelk vergroot.
3. Kelk vergroot, stampers bladachtig

Vergroeningen aan braambloemen.

(deze hebben hier ongeveer hunne normale grootte behouden, zoodat ze niet zijn te zien).

1. Kelk vergroot, stampers bladachtig, bloemkroon groen